

خوای گه وره تهوبه ی بهنده که ی قبول ده کات هه تا نه گاته دوا (ساته کانی پرّوح ده رچوونی (دوا ساته کانی سه ره مهرگی

له عبداللهی کوری عومره وه - پره زای خوایان لیبیت - که پیغمبر - صلی الله علیه وسلم - ده فرمویت: «خوای گه وره تهوبه ی بهنده که ی قبول ده کات هه تا نه گاته دوا ساته کانی پرّوح ده رچوونی (دوا ساته کانی سه ره مهرگی».

[حه سه نه] [ئینو ماجه گپراویه تیه وه - تورمودی گپراویه تیه وه - نه حمه د گپراویه تیه وه]

خوای گه وره ی بهرز وشکودار تهوبه ی بهنده قبول ده کات؛ نه گهر پرّوح نه گاته قورگی (نه گاته کانی سه ره مهرگی ورّوح ده رچوونی)، نه گهر پرّوح گه بشته قورگی (گه بشته کانی سه ره مهرگی)؛ نه وا له پاش ئه مه تهوبه قبول ناکریت، و خوای گه وره سه باره ت به م ساته ده فرمویت: {وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَصَرَ أَحَدُهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ} [النساء: 18]، واته: {په شیمانی وه رگرتن (تهوبه کردن) نیه بو ئه وانیه تاوانی زور ده که ن هه تا کانی سه ره مهرگی یه کیکیان دیت ده لیت: به راستی من ئیستا تهوبه م کرد

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/4315>

